CATALUNYA SOCIAL

Any X. Núm. 485 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 11 octubre de 1930

PUBLICACIO SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11-BARCELONA | APARTAT 1038 TELÉF. 17605

Tinguem serenitat!

Ens trobem en un moment de trista confusió; un moment en què els esdeveniments tracten de provocar-se d'una manera absolutament illògica. Mentre la Dictadura coaccionava totes les manifestacions populars, la llibertat era desconeguda, l'ordre imposat per l'única raó de la força, els estaments socials es mostraven quiets, arraulits i tot. Però n'hi ha hagut prou amb què un Govern hagi donat les primeres passes per a la sortida d'aquell estat caòtic, de cercle de ferro, de negació de tota llibertat, perquè altre cop les forces socials es produeixin sense ordre ni concert. No sembla sinó que el retorn a la normalitat resulti impossible en aquest país. No sembla sinó que els extremistes ens hagin de treure constantment la visió clara de la vida normal i regular.

¿Per què això? ¿Ens interessa combatre un Govern? Fem-ho amb armes proporcionades, però no excessives. ¿Ens interessa tornar de pressa a la normalitat constitucional? Adoptem els mitjans necessaris, cap dels quals no és, certament, aquest del trasbals i el trontoll continuats dels fonaments socials. En canvi, d'aquest trontoll continuat només en pot sorgir la desorganització, la desfeta; i en mig d'aquest ambient, no cal anar a cercar-hi solucions al problema de Catalunya.

¿Qui podrà dubtar que en el fons d'aquestes actituds estudiantils es tanca qualque element pertorbador que no té res a veure amb els interessos escolars ni amb els interessos de Catalunya, ni amb els fonaments de l'ordre social? ¿Qui no veurà clarament que l'actitud de certs estaments obrers, amb un seguit de vagues continuades, amb una agitació constant que res no justifica, amb moviments que no apareixen generats per cap qüestió del treball, no pot ésser filla més que de certes manipulacions de gent inconformada sempre, gent que obeirà al dictat dels comunistes, a la pressió de l'or rus, o d'altre factor igualment subterrani?

Ens calen avinenteses per a resoldre el problema català. Una d'aquestes es produí després de la Dictadura amb el contacte entre intellectuals catalans i intellectuals del centre; altra, s'ha produït amb el contacte entre certs polítics catalans i altres del centre. ¿Per què no esperar una vegada més el resultat d'aquestes actituds? No hi ha polític que, amb més o menys atenuacions, no declari que cal resoldre el problema català. Aprofitem aquesta avinentesa, doncs, i no ens anem allunyant cada cop més d'ella. Quina responsabilitat més gran caurà damunt d'aquells que, desassociant els esforços dels catalans, els facin aparèixer dividits i esquarterats davant els partits polítics de fora de Catalunya! ¡I quina dissort la de Catalunya quan en els moments que poden ésser o semblar suprems per al nostre poble la manca de coordinació, d'esperit d'unitat, ens faci fracassar sempre! ¿No hem après encara la lliçó de la nostra història, lliçó de les nostres caigudes?

I no cal dir que en mig d'aquest trontoll de l'hora present, juguen altres interessos altíssims que de manera ben directa afecten la nostra espiritualitat. L'ajut que determinats elements nostres donen a aquesta inseguretat actual, ens pot tornar a la boca el dia de demà.

Per tant, hem de tenir present la nostra responsabilitat en aquesta hora que pot ésser suprema dins la nostra història. Ens cal procedir amb cura destriant elements i ens cal, sobretot, no comprometre forces en moviments el resultat dels quals no podem garantir segons la lògica més elemental. Que si a un poble com el nostre, acostumat a la protesta i a la negació, efecte de la seva història, li resulta agradosa aquesta protesta, també un poble com el nostre pot sofrir les conseqüències tristes d'una inhibició i d'un ajut a elements que només cerquen pescar en aigües tèrboles i agitades.

Cadascú haurà d'aguantar les seves responsabilitats en el dia de demà. Que cadascú, doncs, amidi les seves forces i vegi on i com les esmerça.

Amén

Està bé

Els homes diuen de temps ençà aquesta curta paraula que ens ha vingut dels antics patriarques, aquesta curta paraula que en el temps de l'Antic Testament els israelites repetien amb obstinació, aquesta curta paraula amb la qual Crist començava els seus discursos decisius: Paraula que es torna a trobar en els escrits dels apòstols, paraula que també ressonarà en el cel resumint l'adoració dels elegits.

Jo no l'he pas considerada: jo no he après pas d'estimarla; jo no he pas assajat d'aplicar-la a les meves revoltes com una lliçó, a les meves ferides com una bena. No he mai somniat que venia de tan lluny portada per Déu a la meva oració, i que en tindria prou de fer-hi entrar tot el meu voler per defensar-me de tota escomesa enemiga, per escaparme de la dispersió, de la contrarietat, de la mort.

Quan el capellà diu la missa, llegeix en el missal unes oracions llatines que els fidels no entenen, i el petit escolà en nom de tots els presents respon en to de confiança: *amén*. Sí, sí; això és tot el que desitgem, tot el que demanem. Ho acceptem per endavant, ho ratifiquem tot i que Déu escolti els precs que acaba de mormolar el sacerdot. Poden riure els esperits pagans; de fet res no hi ha més bonic que aquesta confiança total en la maternal Església. Els deixebles de Crist, tan segurs estan de què el prevere no pot demanar per a ells sinó coses saludables, tan acostumats estan a posar en mans del Pare Celestial tota ànsia pel resultat, tan bé porten entesa la significació del sermó de la muntanya i que Déu s'ocupa de les seves necessitats més que de nodrir els ocellets; tan plenament es fien del Salvador, que un senzill *amén* és prou per expressar llur confiada docilitat i per conformar-se per endavant amb tot allò que la Saviesa voldrà donar-los.

Tant de bo que la meva vida fos un *amén* obstinat i total. La perfecció no està en ésser singular sinó en ésser dret, i per ésser dret no cal pas seguir amb encarcarament la pròpia idea, sinó que cal acomodar-se a tots els volers de Déu i no actuar més que per collaborar amb el senyor. — *Unus est magister vester.*

Un *amén* que no es trenca mai com un fil continu, que doblega deu mil vegades damunt ell mateix, travessat i tornat a travessar, sempre flexible i sempre fort, forma el teixit meravellós de punt sense costura — *inconsutilis*. Sense cap nus, sense cap resistència, sense cap encarcarament; també, però, sense cap debilitat inconsistent i sense cap arruixament. No res es pot teixir amb grans de sorra; ni es poden fer cordes amb l'aigua.

Si jo fes la prova d'incloure tota la meva vida en un *amén!* Jo l'he pronunciat molt sovint i damunt la meva sepultura serà el darrer comiat de l'Església militant després del *requiescat in pace*. Aquesta paraula que ho tanca tot i tot ho posa en les divines mans, no podria servir-me tal vegada de signatura definitiva? L'*amén* coral que dissol totes les queixes i totes les exigències i que omple l'ànima de lluminosa serenitat.

N'hi ha que un dia han pres un full de paper d'escriure, una plana tota en blanc i que a baix de tot, a tall de signatura, han escrit aquesta sola paraula: *amén*. I tot seguit han posat en mans de Déu llur existència, i la Providència de Déu s'ha posat a escriure abans d'aquest *amén* la llarga i dolorosa història d'una vida humana; i les penes s'hi han arrenglerat, cada una en la seva data ombrívola, i l'*amén* les ha acceptades totes, curant-les de llur amargor verinosa; i les alegries sanes i fortes, Déu les ha escrites damunt el full, cada una a la seva hora, com punts de parada d'un viatge, i en comptes d'entornar-se'n o de fer el distret, en comptes d'entretenir-s'hi i d'adormir-s'hi, l'ànima dòcil, després d'haver ja pronunciat aquell mot lliberador. s'alegra amb Déu i per Ell. *Amén* per endavant a tota ordre divina. *Amén* als fracassos imprevistos, a les llargues calamitats, a les enervants ensopegades de cada dia; *amén* al tren que surt massa aviat o que arriba massa tard; *amén* a la pluja i al sol, a l'insomni i a la fatiga, a la calor tòrrida i a l'hivern glaçat; *amén* als companys malencònics plens de tics i de manies; *amén* als pares envellits que l'edat ha fet egoistes i reganyosos; *amén* tan joiós com pugui ésser i sempre lleial i ferm. Aquest petit *amén* treuria del nostre camí les culpables bogeries; ell no ens deixaria caure en les fosses i perdre'ns en consequència de les nostres boges quimeres.

I quan se'm farà difícil el pregar, quan se m'hauran acabat les fórmules inèdites del meu patrimoni i que tot es farà emboirat, sense inspiració, pobra i gris, en comptes d'anar a cercar lluny, en mistiques laborioses, teories estimulants i receptes extravagants; en comptes d'embriagar-me amb paraules exaltades i sentiments indefinits, posaré el meu cap entre les meves dues mans i miraré de dir en el fons del cor un senzill *amén*.

Amén és peremptori com una conclusió, com un pacte que es signa, com un procés que es clou, com un mort que s'enterra. *Amén* és breu com la veritat que no és altra cosa que ella mateixa i no obsant mai no s'acaba d'explicar. *Amén* és franc, lluminós i audaç, i les potestats de la mentida que habiten en nosaltres tenen por del seu posat decidit i de les clarors que projecta en tots els recons. Ah! si almenys amb ell poguéssim discutir! Acostumats fa temps als embolics i a les maniobres, trobaríem compromisos i la nostra casuística ens proposaria solucions acomodatícies. Sabem tant de trampejar — *rege quod est devium* — i ens agrada tan poc de sotmetre'ns!

Mes amb l'*amén* es fon tota resistència i ja no quedem nostres. Jo el diré, el modest *amén*, humil i etern com el Fill de Déu, jo el diré juntament amb la multitud anònima i invisible que contínuament s'associa a la meva oració, i només que la modulació podrà canviar; el sentit, però, serà sempre el mateix. Des de l'*amén* triomfal, fins l'*amén* plorós que clou el *Pie Jesu*, tots podran alimentar la meva oració diària. No cal res més que aquesta curta paraula per a fer germinar en mi les virtuts absents. El dia del meu baptisme, després d'haver dit *In nomine patris*, el sacerdot no hi va afegir en la fórmula l'*amén*. No serà a fi de què jo mateix tingui ocasió de dir-lo? Perquè tota la meva vida sigui la resposta acabada i senzilla a la gràcia que ha vingut a trobar-me abans de què jo tingués consciència d'existir i que pot matar en mi totes les morts. — *Amén*.

PIERRE CHARLES

(*La prière de toutes les heures*, première série, p. 111.)

El camí marcat

L'hegemonia que els anarquistes exerceixen en el camp obrer de Catalunya per mitjà de la "Confederación Nacional del Trabajo" que ells han concebut i orienten, i dels periòdics que són el verb d'ells i d'aquesta, és font de dos mals incomparables. Primer: els conflictes socials que ells plantegen prenen des del primer moment una especial agror; neixen furients i enverinats. Això succeeix des del començar de l'organització, dels temps de 1918; això succeeix ara, passada la interinitat de la Dictadura. Apartada la tapadora temporal del règim militar, rebrota la mateixa agror, la mateixa intemperança, el mateix menyspreu del bé públic. Hem tornat a veure les escombraries embrutant i fent perillosos els carrers de Barcelona, deixades de recollir per la vaga del servei de neteja, vaga engegada amb la mateixa mala intenció de 1923. *Solidaridad Obrera* donava compte d'haver secundat la vaga del ram de construcció els enterradors del Cementiri (16 setembre) (1) amb el mateix to de complaença en el mal amb què els responsables de la vaga general de 1919 es vantaven d'haver paralitzat els serveis de conducció funerària (2). Es aquell desbocament, aquella desproporció de causa a efecte, aquella desproporció de justícia, aquell esperit de crueltat social, de fer a una ciutat, a una regió, a un país sencer, responsables dels plets sindicals, crueltat pròpia dels qui neguen tota autoritat moral, tota norma jurídica i ètica que no neix dins de cada individu. Per això veiérem l'any 1919, per *vuit* empleats trets d'una Companyia, tot Barcelona a les fosques, amb perjudici i dany per a 1.000.000 d'habitants, amb fàbriques parades, forns sense pa, parats els tramvies i tota mena de vehicles, totes les llars obreres sense jornal i els nombrosos atemptats i víctimes que aquella vaga general produí. L'any 1923, per *dos* obrers acomiadats d'una empresa de carbons, sofrí tot Catalunya durant dos mesos la terrible vaga de transports que deixà sense feina i jornal a més de 140.000 obrers, amb pèrdues incalculables per al comerç i la indústria, i durant la qual van caure, per atemptats *socials*, 22 morts i 32 ferits, patint la ciutat el perill i la vergonya de tenir els carrers durant gairebé tot aquell període plens d'escombraries en putrefacció, per estar amenaçat de mort qualsevol que intentés retirar-les, com succeí amb aquell infeliç jovenet Miquel Mediavilla, mort a trets el 3 de juny d'aquell any perquè amb un carret recollia desperdicis i mantenia la seva família. I ara fa tres setmanes hem vist, per causa de *sis* obrers acomiadats d'una entitat constructora, parats 16 oficis amb un total de 37.000 obrers, suprimint-se durant molts dies el guany d'aquests, i els de l'empresa afectada *durant nou setmanes*, i tornant a veure altra vegada les escombraries, focus d'infecció, abandonades pels carrers, pels operaris en vaga. Per una causa misteriosa quedà resolt — i no pas amb victòria obrera — aquest conflicte semi-general del passat mes de setembre, que presentava tan amenaçador aspecte, però les notícies quotidianes ens parlen d'una onada de vagues diverses per tot arreu. especialment a Catalunya, interrompent-se el treball a cada pas, no sabent mai els obrers si portaran el pa a casa o si hauran de plegar per a fer-se solidaris d'un o altre ofici, d'una o altra causa, més o menys política (3), per aquesta hipertròfia de la solidaritat que tant exploten els anarquistes.

Però a més del perill social constant d'aquest terrible ferment, amb l'exercici facilíssim de les vagues, fent obstacle a la vida ciutadana, atacant la pau pública i la normalitat del treball, quan tantíssim el treball manca, i posant contínuament en situació crítica el pa dels obrers (4), hi ha l'estrall paorós en l'esperit dels obrers, més greu encara que el perjudici material que se'ls causa. Aquest estrall és l'educació anarquista per la pràctica de les vagues, d'unes vagues concebudes, imposades i menades amb violència intencional, i per la doctrina anarquista que s'han d'empassar per força, bevent-la en les fonts obligatòries de disciplina i d'inspiració: la premsa professional, redactada per anarquistes i la premsa anarquista doctrinal. És tota una formació d'esperit, segons la crítica social heterodoxa; tota una pedagogia a base d'aquella "concepció filosòfica, que es proposa explicar-se en suprema síntesi la totalitat de la vida i la totalitat de les relacions", l'explicació de l'univers no segons les llums sinó segons la ceguera anarquista. I aquesta educació fonamentada en la negació de les normes externes de la moral, negant Déu, i negant la veritat i la moral religioses, no es pot manifestar si no és provocant un incendi de les passions de l'individu. Aquesta educació fa bogejar l'individu, excitant-lo i exacerbant-lo en els naturals incidents de la complicada vida del treball quotidià, fent-li sentir no l'amor de la justícia, sinó una pruïja, un neguit que no és esperit de justícia sinó esperit de venjança. I la prova de què no és amor a la justícia ço que els dóna aquella frisança que els encén la sang, és que no poden admetre la justícia eterna.

D'una manera més concreta, els obrers lectors directes o indirectes d'aquesta literatura, oients vulgues no vulgues d'aquesta oratòria, nodrits per força d'a-

(1) "El paro ha llegado hasta los cementerios, no trabajando los enterradores". Seguidament un elogi per aquests obrers per la seva demostració de solidaritat. Aquesta nota, no obstant, no era veritable; els obrers que pararen als cementiris no foren els enterradors sinó els paletes de les obres particulars (panteons, etc.). Però convenia a la *Soli* escampar i fomentar la vaga especialment en els oficis la parada dels quals portaria més desordre i més danys a la ciutat.

(2) Discurs de l'Angel Pestaña a Madrid, octubre 1919. Citat al llibre d'E. G. Solano, *El sindicalismo en la teoría y en la práctica*, Barcelona, p. 172. Vet aquí la inhumana vanaglòria: "Pasó un día más y los obreros del servicio de pompas fúnebres abandonaron el trabajo. *Y era gracioso, era trágico, pero resultaba cómico* ver una pareja de guardias de seguridad llevando un ataúd sobre los hombros, etc.". I seguidament, el responsable d'aquella iniquitat, afegia amb cinisme: "Ello era terrible, pero ¿qué íbamos a hacer nosotros?".

(3) Fins els obrers de la Font Monumental de l'Exposició s'han declarat en vaga, segons es llegeix als diaris del 2 i 3 corrent, en protesta per haver estat acomiadats dos enginyers.

(4) Un amic meu, que ha oblidat el grandíssim nombre de víctimes obreres dels atemptats produits per les vagues, escriu: "Comprenem molt bé que seria un ideal pels *rendistes* i *industrials* que la seva pacífica digestió no vingués *contorbada* per la *nerviositat i temença* que enclou tota vaga". No sols oblida les víctimes obreres, sinó que tanca els ulls al fet elemental que la digestió pacífica que les vagues contorben EN PRIMER TERME és la de les famílies obreres, que a cada declaració de vaga els entra la justíssima nerviositat i temença de... no tenir res per digerir.

quest aire i aquest aliment són tard o d'hora arrossegats per l'allau de la filosofia anarquista, radicalment mortal per a la consciència i l'ànima religiosa, que allà on entra ha d'ofegar tota pietat perquè és la més aguda i violenta enciclopèdia de negacions que s'hagi mai inscrit al catàleg de les follies del pensament humà.

Es cert que el diari portantveu oficial de l'organització sembla evitar de pronunciar els mots anarquisme, anarquista, reservant-los per al setmanari que ha estat pare i padrí de la *Soli*, o sigui *Acción*, i per *Mañana*, magazine mensual de prosa ultra de tòxica, ensopida; com aquelles plantes que a més de verinoses són lletges de veure i d'olorar. Es cert que damunt les planes de la *Soli* es vela una mica la cruesa, la terrible precisió del terme *anarquista*, pels eufemismes menys expressius: *llibertari, àcrata*, i l'ideal es formula en termes menys concrets perquè són més imprecisos i amfibològics: *revolució comunista* (5), que no tenen el compromís del mot *anarquisme* mastegat a cada pas. Malgrat aquesta cautela, no per això resulta menys anarquista *Solidaridad Obrera*. "No faltará en ninguno de sus números una parte considerable de doctrina". Això deia la circular de propaganda (6), i fidel a aquest programa s'hi publiquen articles que sense esmentar, per aquella cautela felina, el terme detonant d'anarquisme, no són més que expansions les més pures i genuïnes de l'esperit implacable de la secta, com és ara el titulat *La ley y el hombre. ¿Qué es la ley?*, al número del 23 de setembre, que nega el dret de legislar i de castigar i gairebé nega el delicte. Tots els esdeveniments de la vida social i fins de l'actualitat diversa són esguardats amb el mateix àcid criteri (7). Les referències i reclams de periòdics obertament anarquistes (*Acción, Mañana, La Revista Blanca*) hi són freqüents, encoratjant els lectors a què els segueixin. I, programa d'iniquitat, l'ensenyança racionalista — és a dir, ateista i laica — és encoratjada i quelcom més: "El deber de las organizaciones afectas a la C. N. T. está en fomentar la enseñanza racionalista". Això es llegia a un article escrit expressament per a aquesta especial suggestió, al número de la *Soli* del 30 de setembre.

Que es mantingui la totalitat del cens obrer de Catalunya mobilitzat en un exèrcit anarquista — i si van fent, aviat pujarà l'onada cap els dependents, els tècnics i el personal domèstic com en 1919 — és quelcom que sembla increïble en una terra catòlica. Es un explosiu social que a més dels danys que ja causa, fa viure a la llinda de catàstrofes pitjors. Però molt més greu encara que el perill públic, és el perill per als obrers mateixos, de viure forçosament dins d'un ambient electritzat, amb fluid mortal per a l'ànima, la moralitat i la intelligència, i mortal per al cos molt sovint. Es un perill urgentíssim per a la civilització cristiana i un avenc per a l'ànima cristiana dels obrers.

El negríssim manifest està posat davant dels ulls, bandera dels negadors explícits de Déu i de l'ordre sobrenatural, de la moral, de la religió, de tota autoritat humana i divina; negadors implícits de Crist i del cristianisme, encara que no els anomenin, perquè negant Déu i l'Església, Crist queda negat també. Senyera dels qui afirmen la suprema jerarquia de la persona humana, blasfemant de tota llei, de tot poder del cel i de la terra. Dels qui rebutgen la moral objectiva segons normes externes, rebutjant, doncs, el Decàleg i l'Evangeli. Dels qui proclamen l'*excelsitud de l'ésser humà* i neguen l'excelsitud de Déu, reneguen la justícia eterna, i trepitgen tot l'ordre transcendental, Déu i tota l'esfera del sobrenatural, gosant escriure que *l'home és l'únic valor existent*. I aquest *anti-credo* no s'acontenten en predicar-lo en discursos acadèmics, sinó que intenten realitzar, i de pressa, el triomf d'aquests negatius principis mitjançant l'acció sindical amb els seus característics procediments i mètodes!

Però vet aquí que als meus ulls, dins d'aquesta tenebra d'horitzons es marca clar el camí. amb claredat que és també imperativa. De tot ço que els anarquistes neguen, rebutgen, menyspreen, quina és la realitat de més valor al nostre esguard? Déu. Doncs aquí comença el pas de la sortida. Comença amb l'imperatiu d'afirmar, confessar, vindicar Déu amb tanta fe, almenys, com malícia hi posen, per a negar-lo, els anarquistes. I confessant Déu, confessar també Crist, la religió, l'Església, l'ordre sobrenatural, la vida eterna. I confessant Crist i el cristianisme, confessar també, de paraula, i D'OBRA, LA MORAL CRISTIANA. No és, ni ha estat mai, hora de contraposar a les negacions dels anarquistes, una neutralitat covarda, una neutralitat *tàctica* tan culpable tal volta com la mateixa negació. La neutralitat dels *valents*, als quals no fan cap por les pistoles, però que tenen una por terrible a confessar clarament, al davant dels anarquistes, la fe en Déu, en Crist, en l'Església i sobretot en la seva moral. Que sigui Déu Nostre Senyor afirmat i confessat pels obrers cristians *almenys amb tant valor* com odi els anarquistes hi posen. I que en la defensa d'aquesta fe, i d'aquesta moral, no temin els obrers cristians en posar allò mateix que els anarquistes posen per a destruir-les: la vida. Sortida heroica, però que és l'única possible. I per a això, molt més que per a manejar pistoles, es necessiten valents.

No diuen els anarquistes que es tracta d'una filosofia de la vida que explica en suprema síntesi la totalitat de l'univers? Doncs els cristians ja en tenim una de filosofia de la vida, una d'explicació de l'univers. Tenim una filosofia i no n'admetem d'altra. Les dues filosofies, la cristiana i l'anarquista, són incompatibles. Entre els partidaris de l'una i els de l'altra no hi ha solidaritat possible.

Jo no sé, ara com ara, quina forma, o quines formes, pot revestir, a casa nostra, la resistència dels obrers cristians a acceptar les negacions anarquistes i la decisió a confessar la fe en Déu al mig del poble i al mig del sindicat. Per a confessar la fe i rebutjar l'error anarquista, jo no veig que siguin absolutament precises tal o qual forma, tal o qual sindicat. L'esperit és el primer; la forma ja vindrà després. Que cadascú afirmi Déu i la religió allà on es trobi. Allí

(5) "*Solidaridad Obrera* viene a reafirmar de forma resuelta los postulados del Sindicalismo Revolucionario cuya finalidad inconfundible es el comunismo anárquico". (Editorial *En marcha otra vez*, del primer número del portantveu de la C. N. T., 31 agost últim.)

(6) Reproduïda a *Acción*, 2 agosto 1930.

(7) "Ocioso es decir que los juicios y comentarios de *Solidaridad Obrera* sobre todos los problemas *morales* (jo subratllo), económicos, políticos y sociales, y aún sobre los hechos vulgares que cotidianamente se desarrollan en la calle, tendrán expresión conformándose siempre *al criterio consubstancial* a la C. N. T. El Arte, la Literatura, los deportes mismos no escaparán a la crítica de *Solidaridad Obrera* y ella los enjuiciará situándose siempre sobre el plano que corresponde al Sindicalismo Revolucionario". (De la circular esmentada.)

on topi la negació, allí confessi. Al lloc on senti la blasfèmia, allí s'aixequi. La veritat es pot, *i s'ha de* confessar, baldament un hom es trobi entre dimonis

I llavors complirà Déu la seva paraula d'ajuda. Cerquem *primer* el regne de Déu i la seva justícia, i vindrà lo altre, d'escreix. Cal, *abans que tot,* vindicar Déu de l'escomesa anarquista, i Déu mateix anirà assenyalant el camí de la justícia i de la pau social. Cal, en un mot, trobar algú que estimi Déu tant com l'odien els anarquistes.

R. RUCABADO

Santa Fe de Montseny

III

Al mig de la vall, hi ha una resclosa que detura les aigües dels vessants i forma un llac molt tèrbol. No sé per què, però l'aigua és corrompuda, amb tot i que, d'ací, l'aigua en sobreïx, formant, més avall, el Salt de Gualba, i més avall, el Riu Tordera. L'aigua hi és abundant; però, tal vegada per falta de netedat en el seu fons, el llac és tèrbol.

No sé si hi hauria remei. Però fóra molt millor una aigua cristallina que permetés, àdhuc de submergir-s'hi, o almenys, de creuar el llac amb una barca. Jo tinc present — no sé si és fantasia — d'haver-hi vist una petita barca a la seva riba, quan vaig passar-hi fa sis anys.

D'aquestes coses hauria de cuidar-se'n la Diputació de Barcelona o el Patronat del Montseny. No és sense temor que demanem aquesta intervenció. Si fos discreta, si es limités a la netedat, a l'assenyalament dels camins i a ben conduir-los, si es limités a fer-ne un lloc agradable als excursionistes, no hi tindríem cap temor. Però sí que ens sabria greu que es prengués aquell paratge per un lloc d'explotació. Edificis damunt la muntanya, funiculars, hotels, tot això no serien altra cosa que destorbs que, sota el pretext d'un mal entès desig d'atraure foraster, no farien altra cosa que suprimir l'encís del Montseny, tot l'aire muntanyenc que és el seu principal atractiu.

Sortint del temple, tirant a mà dreta, hi ha el camí que porta a les Agudes. Abans d'emprendre la pujada, hi ha la font que suposen la més freda de Santa Fe del Montseny. Els llavis s'hi delecten i n'heuen refrigeri, car en les hores caloroses del sol alt, fa calor en aquesta vall com fa calor a tot arreu.

L'ascensió a les Agudes, per Santa Fe, no és difícil. Fent tortes i marrades, un camí relativament planer hi porta amb dues hores. Nosaltres vàrem pujar-hi amb cinc quarts. Ens guiaven aquells mateixos excursionistes d'Hostal-Rich que abans d'arribar a Santa Fe ens havien passat al davant — tres pagesos que pujaven muntanya amunt amb calces i americana de vellut i amb gorra — i passaven de dret al cim, seguint i deixant camins de cabres, sempre de dret, aferrant-se pels rocs i els faigs de la muntanya, sense aturar-se a prendre alè, sens parar compte amb els rocs que rodolaven i les herbes que ens feien relliscar.

Abans de deixar el bosc, abans d'allà on comença la muntanya sense cap arbre, només amb mates d'un pam d'alçada i herba fina, encara voltada de faigs, hi ha la font del Briançó. Es la font més alta del Montseny i de les més fredes. El caminant — jo no sé tenir-me per excursionista, amb tot i que per aquelles altures no hi passen sinó excursionistes i pastors i a tall d'excursionista vaig pujar-hi — se'n sent aconsolat de trobar-la poc abans d'abastar el cim. Nosaltres hi arribàrem, perquè, sabent-la aquells d'Hostal-Rich, seguiren el camí que hi porta, una vegada a prou altura per trobar-la.

D'aquesta font en surten dos camins: el que va a les Agudes i el que va al Turó de l'Home. Seguírem camí de les Agudes amunt. Deixant el bosc, hi ha com un tirat de pedra per atènyer la carena. Al cim de la carena hi feia fred. Jo vaig posar-me l'americana — estava molt suat i un cop d'aire, d'aquell aire tan fred que bufa en aquell cim, podia ésser-me inconvenient — i, tot seguint pel llom de la carena, un camí de cabres ens portà al capdamunt de les Agudes. D'ací, l'extensió de món que es veu, és immensa. L'esguard s'hi perd. Des del Montseny, vegí la nostra Catalunya, en territori més gran que mai. Perquè des de la plana de Vich, des del Pireneu fins a la mar llunyana, totes aquestes muntanyes que es confonen amb la boira, tot aquest món que teniu posat als peus és Catalunya, és un tros de Catalunya, i encara un tros gairebé insignificant.

Assegut damunt els rocs cantelluts de les Agudes, jo respirava, a ple pulmó, l'aire més pur de la pàtria.

FRANCESC RIUS

La Càtedra de Sociologia al Seminari

Constituïa per a nosaltres una tristesa molt pregona l'haver de dir que del nostre Seminari barceloní n'havia estat suprimida la Càtedra de Sociologia.

Ningú no entenia el contrasentit de què una Càtedra que tenen Seminaris de diòcesi on els conflictes socials són poc menys que desconeguts i on la vida té tota la placidesa d'na ciutat medieval, hagués estat no res menys que suprimida en el Seminari de la nostra ciutat, laboratori vivent dels problemes socials a Espanya.

Per què? ¿Quines raons podien aconsellar una semblant supressió? Val més que no aprofundim en determinades causes que ens explicarien en gran part la decadència del catolicisme entre el poble barceloní. Deixem-ho de banda.

Ara només cal que exultem davant la notícia de què la Càtedra ha estat restablerta en el nostre Seminari i que el titular d'ella serà el docte canonge Dr. Josep M. Llovera, nom que no necessita presentació de cap mena i el sol enunciat del qual és ja tota una garantia d'encert. El Dr. Llovera és home preparat en aquests estudis i d'una capacitat que sens dubte posarà en la formació de vocacions socials entre el nostre clergat jove aquestes vocacions la manca de les quals en els darrers anys explicaria també tantes coses.

Cal lloar, per tant, el gest de nostre venerable Prelat atenent aquesta sentida necessitat; cal lloar així mateix l'encert d'haver escollit per a la missió de fomentar vocacions als estudis i a la pràctica social un professor de la preparació del Dr. Llovera; i ens cal felicitar a tots de què la necessitat de la Càtedra hagi estat atesa, esperant que els fruits no es retardin massa.

Els dos cultes a la carn

Sovint, els que creuen que l'home no té altra missió a la terra que anar a l'encalç dels plaers, titllen els catòlics de poc humans i els acusen de no sentir cap mica d'amor per l'argila del seu cos.

No saben els que llencen aquestes acusacions que precisament el cristianisme ennobleix la carn. ¿Qui respecta i estima més el cos: aquell que es comporta dignament i procura que existeixi el predomini de l'esperit damunt la matèria, o bé el que xipolleja dins les aigües tèrboles de la sensualitat?

¡Com s'equivoquen els mundans quan diuen que no coneixen l'alegria del viure els que es mantenen addictes a la voluntat de Déu! L'alegria no la trobarem amagada dins el cau tenebrós de la concupiscència, sinó en el cor d'aquells que viuen sota l'esguard de Déu. Si l'alegria no la portem a dintre és endebades que la cerquem pels camins de la terra.

Certament que aquells que han aconseguit copsar la llum serena de les altures, consideren el cos com una càrrega feixuga perquè no deixa volar lliurement l'esperit, però no menyspreen el cos, sinó al contrari, procuren ennoblir-lo allunyant-lo de les impureses de la vida.

Un home de seny pot aprofitar la força de les passions per a seguir el camí de la perfecció cristiana. No el seguiran, però, aquells que no sàpiguen ordenar-les. Alguns sants han estat homes de grans passions i han arribat al cim de la perfecció perquè han sabut subordinar-les a l'esperit.

Els que mai no han penetrat dins de la nostra cleda, creuen que els homes més admirats són aquells que no tenen sensibilitat i que no pequen perquè són freds com el marbre. No saben que la santedat és una lluita constant. Els guerrers reposen quan un dels exèrcits beŀligerants ha vençut. L'home que vol perfeccionar-se en l'ordre espiritual, no pot abandonar mai les armes de combat. Si les abandonés l'enemic l'escometria ràpidament. L'home es perfecciona lluitant. Esgrimint les armes de combat és quan aquestes esdevenen resplendents. Cal que l'home cremi per dintre. El foc interior és el que ens preserva de caure a l'abisme de la concupiscència. ¿Què podeu esperar d'un home que no porta res a dintre? Si contempleu un ciri us dóna una idea de la mort. És fred, pàŀlid, i no hi ha en ell cap senyal de vida. Feu, però, brillejar al cim una petita flama i veureu com sofreix una ràpida transformació. Aquella flama que llengoteja i espeternega, ens dóna una sensació de vida. El ciri ja no és un cos mort, sinó un cos que crema. Per això veiem en les esglésies, després de Pasqua, aquell ciri de grans proporcions que simbolitza la Resurrecció de Jesús. La cera és el cos i la flama l'esperit.

No anem, doncs, contra la carn. El que volem és que l'home porti molta de llum a dintre.

El Dr. Torras i Bages, diu que la religió cristiana existeix per la carn humana, per això podem dir molt bé que és la nostra religió, perquè sense la carn el cristianisme, que és la sublimació de la carn, no existiria. En dir el Credo ens agenollem en pronunciar aquelles paraules: Et incarnatus est...

¿Com podem menysprear la carn si l'Església condemna per heretges els que la consideren com cosa diabòlica? ¿No heu vist els sacerdots davant les portes del temple com encensen el cos d'aquells que han emprès ja el camí de l'eternitat? ¿No heu vist també com ungeixen la carn dels infants amb els sagrats olis?

Existeix un culte idolàtric i un culte diví de la carn. Maria de Magdala practicà els dos cultes. Quan va esquinçar la túnica resplendent de la castedat, tributà un culte idolàtric a la carn; però quan després d'haver-se teixit una túnica de llàgrimes, ungí el cos sagrat de Jesús, proclamà el culte diví de la carn. Judas, que era mesquí, no va compendre la grandesa d'aquell culte, i pronuncià unes paraules que els mundans, que mai no compendran aquestes delicadeses, aniran repetint a través dels temps.

Si tots practiquéssim aquest culte diví de la carn, seríem més purs i més perfectes. Fullegeu la història i veureu com els flagells més grans es deuen al culte idolàtric de la carn. Quan les passions estan desorbitades l'home comet follies perquè ha perdut el governall de la intel·ligència.

El culte diví a la carn, a la vegada que ens ennobleix i dóna una gran dignitat al nostre cos, reconeix el predomini de l'esperit. Quan aquest és el que predomina, l'argila del cos no és la directriu de la nostra vida.

Que no segueixin, doncs, afirmant els que desconeixen la grandesa del cristianisme, que els catòlics menyspreen el cos. Si els nostres detractors deixen de banda l'apassionament que els impossibilita de conèixer la veritat, es convenceran que els únics que el menyspreen i l'envileixen, són aquells que passen la vida abastant els fruits cobejats de l'arbre del plaer.

Volem cloure aquests comentaris amb unes paraules lluminoses del nostre gran bisbe Dr. Torras i Bages, sobre el culte a la carn:

"És cert que tota la raó d'ésser del Cristianisme consisteix en l'ennobliment de la carn, que el Verb etern la dignifica de tal manera que l'ha

ACABA DE SORTIR

EL DO DE DÉU

Articles i escrits diversos de

JOAN LLIMONA

amb un pròleg per **R. RUCABADO**

Vol. de 296 pàgines; preu, 4 pessetes

Demaneu-lo a l'**Editorial Poliglota** o al **Foment de Pietat**

sentada a la dreta de Déu Pare Totpoderós; que la nostra carn és la més excelsa de les criatures materials, que la Redempció humana s'ha operat per ministeri d'ella; i que la vida sobrenatural del cristià es manté servint-li d'aliment espiritual la carn sagramentada del Fill de Déu; de manera que per mitjà de la carn ens unim amb l'esperit etern, aui és Déu Criador nostre Pare celestial. Per la carn ens unim amb Déu i per la carn ens unim al diable; per la carn, per les obres bones practicades en la carn, mereixem la recompensa de la glòria i per la carn, per la corrupció de la carn, ens fem mereixedors de l'etern càstig. Els impurs no posseiran el regne de la glòria. Aquesta és la gran qüestió del Cristianisme, perquè tot es dirigeix a eternitzar la carn, glorificant-la."

J. CIVERA I SORMANI

Balanç satisfactori

La crema de boscos

Sigui perquè l'istiu ha estat benigne; sigui per la major vigilància o la minva dels descuidats o incendiaris; sigui pel que vulgui (i faci Déu que hagi estat per un veritable avenç de ciutadania), el cert és que el balanç del passat istiu en el que pertoca a la crema de boscos, és relativament satisfactori, tant a Catalunya com arreu d'Espanya.

Es compten amb els dits els incendis d'alguna importància ocorreguts a l'istiu.

Aquest fet sembla que ha respost a una campanya enèrgica a favor de la riquesa forestal, que va provocar el terrible incendi de les Gavarres, que, en certa manera, podem dir immortalitzà el nostre Ruyra amb els seus escrits elegíacs i la seva fecundíssima acció caritativa per tal de socórrer els pobres pagesos damnificats i restaurar en quant fos possible, els boscos i terrenys afectats per aquell catastròfic foc.

Però no per aquest bon aspecte del balanç d'enguany hem d'estar menys amatents a la defensa dels nostres boscos.

No solament és el foc el qui els aterra maquinalment, per dir-ho així. Són les cegues destrals, són els homes conscients, però egoistes qui fan estralls majors en els boscos de Catalunya.

Els nostres Pireneus ressonen ara els seus pics dilacerants i anihiladors. Ara es destralegen els boscos millenaris de la Vall de Bohí. No hi ha pas boscúries que no estiguin amenaçades de mort. En pocs anys han augmentat desaforadament els *caps pelats* en les nostres serres, i el que passa amb els homes passa amb la natura. La calvície del cap és indici de mort. Junt amb la minva dels boscos, minvarà Catalunya.

En terres de la Selva, quan la gent del camp veu que una gran casa de pagès aterra o es ven els boscos, prediu amb plena seguretat l'ensorrada total de la casa. No s'equivoca mai.

En alguns llibres de Dret polític es parla del domini eminent de l'Estat sobre els béns de la nació en determinades circumstàncies.

Un n'hi ha d'indiscutible de dret eminent, i és el dret del poble a què no es faci inhabitable, per la cobejança desenfrenada dels seus posseïdors, la ter-

Vetllem pels boscos.

Salvem els boscos.

No sigui cas que un dia el poble, empès a l'exili per manca de terres productores, ens pregunti: què haveu fet dels camps de Déu, propietaris indignes?

Pensem que els veïns deserts del reialme germà d'Aragó, foren gaies comarques de fruits ubèrrims abans d'abatre's la seva riquesa forestal.

AGER

Sobre el Rosari

Pastoral notable

Amb les nombroses Encícliques que el "Papa del Rosari", el mai prou alabat Lleó XIII, dedicà a la piíssima devoció del Santíssim Rosari, semblava esgotada la materia, però llegint la Carta-Pastoral que el nostre estimat Bisbe, doctor Irurita, acaba de publicar sobre la història i les excellències i necessitat d'aquesta tan senzilla com excelsa devoció, es veu ben clar i manifest que la matèria és inesgotable, inexhaurible, plena de possibilitats i de gràcies.

La Carta-Pastoral del doctor Irurita és de les que mouen a l'acció. Després de llegir-la, s'agafen instintivament els sants rosaris, com si hom tingués por de no portar-los a sobre i no poder esgrimir en tot temps tan poderosíssima arma. La idea que va formar d'aquesta el nostre zelosíssim Pastor és tan alta, que sols la superen les armes dels Sagraments. Després d'elles, i àdhuc amb elles, l'arma del Santíssim Rosari.

La Pastoral, demés, es fa llegir d'una volada. Es un pa de mel rosarià, una apologia eloqüent del Sant Rosari, una vindicació victoriosa d'aquesta devoció insigne tan menyspreada i avorrida pels "esperits forts", però tan agraciada i exalçada pels esperits selectes.

La desfilada de grans homes, amics, admiradors i devots del Sant Rosari, projectada en les pàgines d'or de la Pastoral pel doctor Irurita, imposa i anima. Quina bona i regalada companyia porten al davant i al costat els devots pràctics del Santíssim Rosari!

El doctor Irurita ha fet als seus diocesans amb

El fet diferencial

Hi ha una *manera,* típica de certs sectors peninsulars, de resoldre (o voler resoldre) tots els prolemes: la *manera* consisteix en posar-se d'esquena a la realitat d'ells. És aquella *manera* que va trobar una fórmula insuperable quan, discutint en el Senat els extrems a què s'hauria de contraure el Cens de Població d'Espanya, En Duran i Ventosa proposava que s'hi fes constar els qui parlaven castellà i els qui s'expressaven en altres llengües. Un senador va avalotar-se davant la proposició, i llavors En Duran va demanar: ¿És que els senyors senadors reconeixen la realitat de què a Espanya es parlen diverses llengües? No podien negar-ho, és clar. Però es resistien dient: És que tots tenen deure de parlar la llengua castellana, avui dita espanyola. Però, és que *en realitat* la parlen?

Ens hem d'acostumar a objectivar els afers i a reconèixer-ne tota la realitat, encara que aquesta realitat ens dolgui. Així planejarem bé els problemes i així els resoldrem per camins lògics. El contrari, no equival a destruir la realitat, sinó a enganyar-nos nosaltres mateixos. No són grocs tots els objectes reals per l'única raó de què groguegin davant l'ull ictèric.

* * *

Heus aquí la dificultat que tenen molts per arribar al coneixement de les coses de Catalunya: volen aplicar aquí les dades dels problemes de qualsevol altre lloc, i es troben amb què les conseqüències no responen al que deuria esperar-se que responguessin.

Volen que constituïm una *província* més davant l'Estat i no s'adonen que aquí tenim fisonomia pròpia, color propi, matisació nostra, amb elements que infonen una coloració especial a tots els nostres problemes, fins i tot en aquells que són més universals.

I així com en política tenim àrea pròpia d'acció, i creiem que a hores d'ara els nostres problemes polítics no poden confondre's amb altres problemes de caràcter general dins la Península, així en totes les altres esferes de l'activitat; l'esfera literària, l'esfera periodísitca, l'esfera social.

En aquest darrer camp, ¿per què el socialisme de la Unió General de Treballadors no ha arrelat mai a Catalunya, amb tot i els enormes esforços portats a cap pels dirigents de l'agrupament? ¿Per què el partit socialista aquí no ha tingut mai força de cap mena ni ha pesat en res? Perquè la psicologia de l'obrer català és ben distinta de la de l'obrer de la resta de la Península; perquè la formació espiritual i cultural de les nostres masses ha estat feta millor de cara a França que no de cara a Madrid, etc.

Heus aquí l'equivocació d'aquells qui creuen — bons amics nostres, entre altres — que els Sindicats lliures són el mateix ací que a la resta d'Espanya, i ens llencen l'acusació de què els catòlics no volem aprofitar la seva organització per al sindicalisme professional inspirat en normes catòliques. En primer lloc, aquests amics nostres cal que reconeguin que els Sindicats lliures d'aquí — si es vol amb els mateixos Estatuts, amb la mateixa documentació, amb els mateixos principis, federars igualment, etc. — no han estat inspirats mai més que en principis negatius dels Sindicats únics; però l'esperit ha diferit ben poc de l'esperit d'aquests. Aquell criteri conservador que en altres llocs poden haver tingut (i noti's que diem *conservador* en el sentit relatiu que el mot pot tenir aplicant-se a l'esfera d'acció sindical) no ha estat conegut aquí. I per aquesta raó els Sindicats lliures, espiritualment i socialment, se'ns apareixen als catòlics tan apartats de nosaltres, tan distanciats, com els sindicats de la Confederació Nacional del Treball.

I si això és en principi, encara la diferència de la resta d'Espanya és més profunda en aquest punt quan es tracta de la història de l'actuació d'aquests sindicats a Catalunya i a Barcelona especialment.

Ningú que hagi seguit, encara que sigui superficialment, l'actuació d'ells pot deixar de desconèixer els contactes — millor que contactes, intimitats — de les seves organitzacions amb la Dictadura i sobretot amb un personatge que per a la nostra terra resultarà sempre sinistre i de record molt agre, el senyor Martínez Anido. A l'ombra de la Dictadura van créixer els Sindicats lliures i a la protecció del Ministre de la Governació d'ella van fer tot el que avui són. I n'hi hauria prou amb aquesta raó per a resultar una força antipàtica als catalans i embolcallada amb les mateixes males recordances de la Dictadura, odiada ací per tothom. No es tracta, per tant, de contactes lleus ni de proteccions discutibles; es tracta de confusió entre uns i altres elements. Quantes vegades, discutint en el si d'un organisme paritari amb elements d'aquells sindicats una resolució del Ministeri del Treball desfavorable a ells, hem hagut d'escoltar aquesta resposta: "Nosaltres no depenem del Ministeri del Treball; depenem de Governació."

I no esmentem el cas escandalós del "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria", vergonya encara subsistent (i ho sentim vivament pel senyor Sangro, Ministre del Treball i home recte i ben intencionat), perquè ja n'hem parlat molt en aquestes planes. No es tracta d'una qüestió més o menys passatgera; es tracta d'una espina clavada al cor de Catalunya que no podem menys d'arrencar d'una o d'altra manera. És la justícia la que clama; i res no hi ha que revolti els pobles com el tracte injust en allò que ells estimen íntimament, coralment.

I si, amb tot i això els Sindicats lliures representessin una força viva i real... encara hi cabria el discutir l'aprofitament oportú d'ella. Però, llevat d'algun sector menys obrer, cal fer constar ben clarament que els Sindicats **lliures no són aquí més** qe una força aparent, que procura conservar les posicions que la Dictadura va posar en les seves mans, i prou. Un exemple, si no:

Quan fa tres anys va constituir-se la Comissió Mixta de les Indústries Químiques de Catalunya (amb nou Comitès Paritaris), el Sindicat lliure no va tenir obrers en nombre suficient per al nomenament de vocals en aquells Comitès, i els mateixos noms van haver-se de repetir en dos i tres dels dits organismes. I cal pensar que el nombre d'obrers en aquestes indústries són milers i milers dins nostra terra, dins Barcelona solament!

Cal, per tant, que els nostres amics, desitjosos de la nostra sort i del nostre èxit social, es treguin del cap, primer que els Sindicats lliures representen a Catalunya una força; no, no representen força de cap mena. El dia en què l'acte de justícia pel qual Catalunya clama els tregui del Casal del Centre Autonomista de Dependents del Comerç, els Sindicats lliures no tindran ni l'aparença de força que avui tenen; i segon, que encara que representessin una força real, resultaria tan allunyada, en Déu i Pàtria, de nosaltres com les altres forces socials que avui actuen dins la nostra terra. El seu esperit no coincideix amb l'esperit dels qui ells mateixos creuen els seus enemics només que per un error de visió local; i la seva història política (perquè els Sindicats lliures aquí han fet política) no és pas història de justícia ni de fets recomanables des del punt d'esguard cristià.

Si els nostres amics que ens aconsellen, ben intencionadament, es volguessin fer càrrec de la realitat del fet diferencial d'aquí estalviarien moltes marrades i molts camins que no condueixen més que a perdre temps i tinta.

Ho desitgem sincerament.

La Diada del Llibre

Amb motiu de la Diada del Llibre del present any la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis fa públic l'acord de celebrar aquesta festa en els anys següents, seguint l'orientació de propagar amb solemnitats públiques els seus ideals socials.

En virtut d'aquest acord la Caixa de Pensions celebrarà anualment tres grans festes fixes: el Dia Universal de l'Estalvi, per a divulgar les seves actuacions econòmiques; la dels Homenatges a la Vellesa, per a propagar el seu esperit; i la del Dia del Llibre, per a donar expansió a les seves finalitats culturals.

La Caixa de Pensions es considera autoritzada a celebrar la Diada del Llibre donades les circumstàncies de comptar entre els seus organismes filials la seva Obra de les Cases de Cultura que en l'actualitat comprèn ja dinou Biblioteques populars gratuites, creades per ella i installades en les seves sucursals de Santa Coloma de Farnès, Igualada, Lleida, Palma de Mallorca, Badalona, Viella i Lés en la Vall d'Aran, Mahó, Vich, Seu d'Urgell, Manacor, Berga Eivissa, Sòller, Inca, Felanitx, Ciutadella, Alayor i Lluchmajor. A més, aquest grup de Biblioteques populars de la Caixa, augmentarà pròximament amb les que estan ja acordades i en estat de creació a Manresa, Cervera, Tàrrega i Sitges i altres poblacions.

Les festes de la Diada del Llibre, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, s'organitzaran a base de totes i cadascuna de les seves Biblioteques públiques, premiant-se els lectors més assidus i constants en llur assistència i que hagin palesat més selecció en els llibres llegits. Es procurarà, també, que els premis que es concedeixin s'agermanin les significacions de les virtuts de la previsió i de la cultura.

Cursos amics de la Bíblia

Tothom s'interessa actualment pel problema sionista a Palestina. En la primera conferència s'exposarà el fonament en parlar de "*La terra d'Israel*" Per què la vindiquen per a ells? ¿El dret del poble la terra palestinenca no és divers ara d'abans? L'Israel cristià.

Aquest raonament es tindrà dissabte, 11 d'octubre, de set a vuit del vespre.

El curs bíblic, que comença el 18 d'octubre i es tindrà els dissabtes successius, té un extraordinari interès:

Pas del Jordà pels israelistes guiant Josuè. — La circumcisió. — Cau Jericó i Hai. — Gabaon. — Ocupació de la terra. — Sorteja les terres. — Ciutats dels fugitius. — Fina Josuè. — Els jutges. — Dèbora i Barac. — Gedeó. — Jeftè i el vot. — Samsó. — Rut. — Helí i Samuel. — El poble demana rei i Samuel els dóna Saül. — El dret del rei. — Malastrugança de Saül. — David i Goliat. David i Saül. — Jonatan. — David, rei. — David i el Miserere. — Absalom. — David himneja. — Salomó. — La saviesa. — Dedicació del temple. — Riqueses de Salomó. — La Regina de Sabà. — Fallida. — Partició del reialme. — Roboam i Jeroboam.

Com pot veure's, és el període de la plenitud d'Israel, si descomptem les produccions profètiques d'Isaïas, Jeremias, etc., d'un interès màxim en les cròniques bíbliques. Tot s'exposarà científicament i planera.

Per a les persones que vulguin tenir una preparació bíblica major per a llegir en els originals bíblics es donarà un curs de llengua hebraica, que començarà dijous, 16 d'octubre, d'un quart de vuit del vespre a un quart de nou.

Totes aquestes lliçons, a càrrec del Dr. Josep Casanelles, Prev., es tindran a Biblioteca Balmes, Duran i Bas, 11.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Autor – Text – Directori
Comentari – Explanació

Ja ha sortit
el volum primer d'aquesta Biblioteca

Sant Ignasi de Loyola
autor dels Exercicis Espirituals

Llibre de 422 pàgines amb una fototípia del vertader retrat del Sant.

Preu: 3 Ptes.

Del món del treball

Buscant solucions a l'atur

L'atur forçós, cada dia més intens i més general, fa cavillar de valent, mateix als sociòlegs que als governs, als obrers que als patrons.

El Govern dels Soviets en aquest afer es mostra vacillant i contradictori. Fa treballar als obrers jornades fatigoses i, al mateix temps, parla de setmanes curtes i fins de reformes al calendari per tal de perllongar el descans i minvar la feina.

El gran industrial Ford ha parlat també de l'any de deu mesos com a solució del problema.

De la setmana de cinc dies ja n'enraona tothom.

Recentment, alguna cabdal entitat obrera ha llançat la idea de la jornada de sis hores per igual fi. Ja que les màquines fan la feina, vénen a dir, just és que se n'aprofitin aquells a qui les màquines substitueixen i llencen a la misèria.

¿Qui negarà que aquest és un dels més grans problemes de l'hora present?

Hom deia fa poc, que la lluita entre l'home i la màquina plantejaria fatalment aquest dilema: o bé màquines o bé homes.

O bé es dóna la preferència a la màquina sobre els braços o als braços sobre la màquina.

Fa de molt bon dir que no són incompatibles les dues forces en la producció. Clar que no, però ha de reglamentar-se la seva concurrència, donant sempre la preferència a l'home sobre la màquina.

Hom no ignora el que s'ha escrit en favor de la màquina i els béns que aporta als mateixos obrers, però els fets són brutals. Tiren al dret.

Abans, no fa molt, un obrer de fàbrica portava un o dos telers, i ara en porta deu o dotze.

Abans, un parell de manobres alçaven al dia 100 o 200 maons (els que fossin), i ara, amb un motoret elèctric, se'n pugen milers.

Ara mateix envaeixen els nostres barris uns establiments que posen soles i talons al calçat i l'adoben maquinalment, amenaçant la modestíssima i nombrosa indústria dels pobres ataconadors.

¿Per què citar més exemples si tant en la grossa, com en la petita indústria, cada dia n'esdevenen de semblants i més punyents encara?

I a tot això s'és adjuntat ara la masculinització de la dona moderna sota la vergonyant bandera del feminisme, que ha llançat sobre oficines, despatxos i altres centres i formes de treball, una allau immensa de braços femenins que abans s'empraven, segons frase oficial consagrada, "en las labores de su sexo". Ara les noies s'han disfressat d'homes i els estan arreconant i susbtituint en infinitat de llocs i de feines,

I és natural: sobren braços i sobren màquines.

La solució de l'imponderable conflicte de l'atur forçós pel camí de la supressió d'hores de treball en la jornada, planteja una colla de problemes que no poden mirar-se sense simpàtica emoció i quelcom d'esgarrifança.

Si la creixença del consum hagués anat aparionada amb la superabundància del consum, com esperaven molts sociòlegs, no hi hauria conflicte, però aquesta paritat no és certa. Els estocs de gèneres sobrers ocupen espais incommensurables en els centres productius. I aquesta superproducció no es reflexa en els preus de venda pel consum, segons deuria reflectir-se.

Tornant al tema de la rebaixa de les hores de treball, que hauria d'arribar fins fer necessària la collocació de tots els obrers, avui desfeinats, en els seus respectius oficis — és a dir, fins solucionar l'atur forçós abolint-lo naturalment, automàticament, — cal dir que en compte d'abaratir la vida podria encarir-la fins a un extrem molt sensible, perquè com els salaris no baixarien a proporció de les hores de jornada, els productes d'aquesta costarien més cars.

Unicament la maquinària dóna rendiments barats. Però aquest ja és un altre aspecte de la qüestió, també, per cert, interessantíssim.

Les vagues polítiques

Ara ja es pot parlar a boca plena de les vagues polítiques. Aquesta campanya de vagues que trontolla tota la nació, perjudicant-la gravíssimament, al principi es portà pudorosament coberta amb la bandera de l'obrerisme, mes ara s'és esquinçat el drap i ha quedat en descobert el *deus est machina* d'a-

ESDEVENIMENT EDITORIAL

EL NOU TESTAMENT

en dos elegantíssims volums. Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes per la Comissió tècnica de l'"Obra del Sant Evangeli", de FOMENT DE PIETAT.

El primer volum, que conté Els quatre Evangelis i Fets dels Apòstols, consta de més de mil planes; el segon, que conté Les Cartes de Sant Pau, Les Cartes Catòliques i l'Apocalipsi, en té més de vuit centes. Impressió nitidíssima, format elegant, paper indià, notes abundants i selectes, mapes a cinc tintes. Llibre indispensable a tots els fidels.

Es venen els dos volums per separat, i també el llatí sol o el català sol en un volum sumament manual. Així, tothom pot tenir, TOT EL NOU TESTAMENT, si vol, en un sol volum. El preu de cada volum per separat és de 8'50 ptes. El d'un sol volum, contenint tot el Nou Testament, és de 11 pessetes el llatí i 9 el català. Tots aquests volums es venen enquadernats en finíssim pegamoid imitació xagrí. Enquadernacions més luxoses a distints preus.

questa empresa: és la política. Això no vol dir que en cap de les vagues promogudes, i que es van promovent, no hi hagi entremig conflictes del treball, latents o en ebullició, que donin a moltes vagues aparences i àdhuc realitats de vagues obreres. Moltes altres, però, d'aquestes vagues no haurien explotat sense l'incentiu de la política. Són, fonamentalment, polítiques.

Si en un dia donat, tots els obrers d'Espanya exposessin i reclamessin els seus agreujaments i els seus drets, tot Espanya s'ajeuria en mig dels carrers i places de panxa al sol.

Molt bé que els obrers tinguin bona cura dels seus interessos, però molt malament que els facin servir d'esquers polítics, i encara pitjor que ells, els obrers, es posin a ballar al so que els toquin els polítics de l'esquerra, que solament es preocupen dels interessos de la classe obrera en vigílies d'eleccions.

Fets diversos

El nombre d'obrers sense feina segueix augmentant a Anglaterra. Sumen 2.109.658.

— Amb motiu de la Conferència imperial britànica el cap del Govern treballista i ex-obrer Mac-Donald, dóna recepcions com podria fer-ho a Espanya el duc d'Alba. ¿Què s'havien pensat els nostres ingenus i senzills obrers?

— La Federació Catòlico-Agrària Mirobrigense (de Ciudad Rodrigo) va reunir-se en Assemblea a fi de donar-se compte de l'últim exercici social, presidint-la el senyor Bisbe d'aquella diòcesi. Segons la Memòria llegida, el moviment de cabals registrà una suma de més de tres milions de pessetes i en la Caixa d'Estalvis una existència de prop de cinc millions.

La vida de dita Federació resulta esplèndida.

— Una comissió de professors d'orquestra visità el governador civil per a proposar-li i demanar mitjans de solució a l'atur forçós que pateixen degut a la introducció del cine sonor.

— Els anomenats Sindicats lliures han declarat que, a pesar del seu caràcter apolític, intervindran en les pròximes eleccions per tal de combatre als seus enemics. És a dir: els anomenats Sindicats lliures aniran a les eleccions.

Ja veurem a favor de qui votaran els anomenats Sindicats lliures.

— La vaga del port de Màlaga es va liquidant per ella sola. Els esquirols van substituint tranquillament els vaguistes, cada dia més delmats.

— Els flequers de Saragossa han arribat a un acord amb els seus dependents, augmentant-los, per ara, 65 cèntims.

— Els obrers comunistes han destorbat escandalosament, a Alacant, un míting d'obrers socialistes.

No en va es vanagloriegen aquests d'ésser pares espirituals d'aquells.

— El Ministre del Treball s'oferí a inaugurar personalment les Escoles del Treball a Tarragona, Reus i Valls.

— Per qüestió de jornals s'han declarat en vaga els pagesos d'Alcolea de Calatrava (Ciudad Real), en nombre de 500.

— Com que quan algun Sindicat Agrícola, en ús dels drets que li dóna l'article 7 de la llei de Sindicats Agrícoles, reclama del Ministre de Finances la devolució dels drets de Duanes pagats per la importació de màquines, eines, llavors i altres elements de les indústries agrícoles, o exemplars reproductors selectes per a la millora de la ramaderia, per a ús collectiu dels socis, la Direcció general de Duanes informa sistemàticament en sentit negatiu allegant que la llei dels Sindicats és de 28 de gener de 1906 i que l'Aranzel de Duanes vigent és de data posterior i no en diu res, i això de fet vol dir que aquell article 7 de la Llei de Sindicats Agrícoles és lletra morta, l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre s'ha adreçat en extensa i documentada instància al ministre de Finances posant en coneixement d'aquesta anomalia per tal que la subsani, i per posar-lo en guarda sobre el perill que representa per a l'associació agrícola el fet que es comencés a comprovar que alguns textos legals que la regulen són lletra morta.

— Segueix oberta la Segona Exposició de Treballs Manuals que els minyons del G. E. Joventut Catalana, exhibeixen a costa de l'esmentada entitat, Floridablanca, número 37. Es pot visitar tots els dimarts i divendres, de dos quarts de deu a dos quarts d'onze del vespre. Així mateix els diumenges i dies de festa, de les onze del matí a la una del migdia; i a les tardes, de cinc a vuit.

Una atzagaiada lamentable

En Tormo va teixint-se una trista història en el Ministeri d'I. P. B. A. Una disposició, simpàtica, que veritablement ho és, la institució de Comitès d'Estudiants a les Universitats com a coadjuvadors de la vida acadèmica, la fa odiosa en facultar a les Universitats, en la mateixa disposició, que neguin el seu reconeixement a les Associacions de Pares de Família que, amb tant de dret, i fins de deure, s'han organitzat per a vigilar l'ensenyament dels seus fills en els establiments oficials d'Ensenyament, tan perillosos de vegades per a una bona formació espiritual dels estudiants.

No es comprèn a què es deu aquesta sensible atzagaiada del senyor Tormo. La seva actuació en el Ministeri d'I. P. B. A. és la d'un sectari qualsevol, i l'ex-catedràtic del Seminari de Madrid no ho és de sectari.

Pero els fets seus que es van registrant, com alguns que ja coneixen els nostres lectors, són evidents i dignes dels més anticlericals individus de la nefastament famosa Institució Lliure d'Ensenyament, catau de tots els enemics *intellectuals* de l'ensenyament cristià.

La Protesta de la Federació Nacional de Pares de Família contra aquest contrafur, no s'ha fet esperar, i a ella unim la nostra més enèrgica.

"La Federació Nacional ha elevat la protesta a la Presidència del Consell de Ministres. Protesta de la recent disposició del ministre d'Instrucció Pública "que deixa a l'arbitri dels claustres universitaris el reconeixement de les associacions de pares de família", i declara que el reconeixement del dret dels pares de família a intervenir en l'educació dels fills no pot ésser deixat a l'arbitri de ningú, sinó que cal que sigui emparat per l'Estat. Diuen que estan disposats a fer el que calgui per tal que aquesta disposició no prevalgui i inviten a unir-se a la campanya tots els pares d'estudiants."

LLIBRES NOUS

Biblioteca d'Exercicis. — Sant Ignasi de Loyola, autor dels Exercicis espirituals, fundador de la Companyia de Jesús, pel P. Ignasi Casanovas, S. J. —Segona edició corregida i augmentada. — Foment de Pietat.

Hi ha llibres, la lectura dels quals us produeix una petita delectança; però un cop els heu llegit i ha passat l'enlluernament, us adoneu que no tenien cap contingut espiritual ni cap pensament profund digne de recordança. El llibre del P. Casanovas, una de les mentalitats més fortes de la nostra terra, no pertany a la cateogria d'aquella mena de llibres. Unicament fullejant-la us adoneu que està admirablement estructurat. En un país com el nostre, que hi ha tanta de gent que escriu sense preparació de cap mena i que són tants els que creuen únicament amb els dots naturals d'improvisació, el llibre del P. Casanovas té un valor inapreciable. És un llibre d'una gran densitat de pensament. No té la feixuguesa d'altres obres similars, perquè tota ella és amarada de llum. El lector endevina de seguida el camí per on vol portar-lo l'autor.

Els Exercicis espirituals s'han estès tan extraordinàriament a la nostra terra, que avui els exercitants formen ja legió. Calia, doncs, un bon llibre que fos el guiatge dels que han practicat els sants Exercicis. Per a practicar-los bé cal conèixer profundament la doctrina ignasiana. Unicament Sant Ignasi, que és l'autor dels Exercicis, ens pot dir en quin estat d'esperit hem de practicar-los i què hem de fer per a seguir el camí de la perfecció cristiana. No podem interpretar-los segons el nostre lliure albir sinó que hem d'acceptar si volem que tinguin eficàcia, les normes directrius de Sant Ignasi. La Biblioteca d'Exercicis Espirituals, exposarà en tota la seva amplitud i perfecció l'ideal ignasià. Si volem, doncs, anar ben orientats cal escoltar la seva veu i deixarnos conduir dòcilment pels camins que el sant vol portarnos.

El P. Casanovas, ens fa conèixer admirablement l'autor dels Exercicis. Es natural que abans d'endinsar-nos en l'estudi i meditació d'un llibre procurem conèixer el seu autor. Es fa constar en el pròleg que la vida de Sant Ignasi és la plasmació real de l'ideal dels Exercicis, i la Companyia de Jesús és l'organització corporativa d'ells; per tant seguint el sanitós pragmatisme evangèlic, coneixerem l'arbre pels seus fruits.

El retrat que fa el P. Casanovas de Sant Ignasi, té el relleu d'un aiguafortt. No fa simplement, com altres autors, una exposició objectiva dels fets culminants de la seva vida, ni es concreta a donar-nos una visió anecdòtica de les activitats del sant, sinó que ens ofereix un retrat psicològic de l'autor dels Exercicis. No sabem que cap escriptor hagi donat d'una manera tan sintètica, una visió tan clara, tan real i tan profunda de l'obra gloriosa i transcendental que Sant Ignasi va realitzar durant els seus anys d'apostolat.

Són també interessantíssims els capítols destinats a comentar la fundació de la Companyia de Jesús, que tants homes eminents ha donat al món.

Seria una grossa injustícia no voler reconèixer que la Companyia de Jesús és una de les glòries més legítimes de l'Església catòlica.

Diu el P. Casanovas que sembla que Déu hagi tingut especial providència de lligar Catalunya amb la Companyia de Jesús. El primer jesuïta que entra a Espanya ho fa per Barcelona. Els Sants principis de la Companyia, segueix dient, han tingut especial relació amb nosaltres. Sant Francesc de Borja, fou el nostre Virrei. Sant Lluís Gonçaga desembarca a Barcelona, per a visitar la Mare de Déu de Montserrat, a la qual oferí la seva puresa evangèlica. Sant Pere Claver, l'apòstol dels negres, és completament nostre. Sant Alfons Rodríguez remarca l'illustre jesuïta, va fer tota la seva vida entre els catalans de Mallorca; i humil porter com era i castellà, es presentà al seu Rector per a dir-li que havia sabut per revelació el càstig que li esperava per no predicar en llengua catalana.

La Companyia de Jesús va arribar a tenir onze Collegis a Catalunya. Sant Ignasi és proclamat fill espiritual de Catalunya i hom l'anomena *magna totius Cataloniae Principatus gloria,* gran glòria de tota Catalunya.

Quan en començar el segle XIX, ressuscita altra vegada la Companyia de Jesús, que havia estat exterminada, el municipi de Barcelona reclama els seus antics Pares en Jesucrist.

El segon volum contindrà el text dels Exercicis i un comentari general. El text serà publicat en la seva llengua original i en la traducció catalana. Seguiran altres volums, que seran una exposició ordenada de les quatre setmanes dels Exercicis.

El benemèrit Foment de Pietat, publicant aquestes obres fa un gran bé, perquè propaga i intensifica arreu de la nostra terra la veritable pietat cristiana.

La Biblioteca d'Exercicis espirituals, no és una Biblioteca més, sinó que ve a omplir un buit i a complir una missió molt alta. El P. Casanovas ha fet un gran bé als exercitants i als catòlics en general, perquè ha fet conèixer la doctrina ignasiana, inseparable de l'obra dels Exercicis.

CIVERA

OBRA INTERESSANTISSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

FETS DE LA SETMANA

Quedem, primerament, en què no tindrem carnet electoral. Algú s'havia pensat que no hi havia millor document d'identitat que la cèdula personal perquè — anava dient — "si la cèdula no serveix per a identificar un home, ¿per què serveix aquest cada dia més car i indispensable document?" I sembla que tenia raó qui això deia, però el fet és que no serveix. Ara el Govern rumia una substitució adequada del no nat carnet, i tothom espera el resultat.

No ha estat feliç en aquest afer el Govern.

Tampoc no ho ha estat en la solució donada al cas Macià. Les esquerres no tenien bandera per a les properes eleccions, i el Govern els l'ha donada i a la mida de tots els agrupaments esquerrans. I vet aquí un home equivocat — encara que ple de bones intencions i noble fins al sacrifici — convertit en bandera dels partits esquerrans.

També ha estat desafortunat el Govern en la seva actuació escolar. En Tormo, sembla que vol demostrar a les esquerres que es pot ésser molt catòlic, apostòlic i romà, i fins soci actiu de l'Associació Nocturna, i laborar per la maçonitzant Institució Lliure d'Ensenyament, tan curosament i malaurada com els mateixos socis de la susdita Institució. I en aquest fet rau l'adhesió de les esquerres al Ministre d'Estat. duc d'Alba, padrí i protector d'En Tormo.

Ja tenim funcionant el Centre Oficial de Contractació de Moneda, per tal d'impedir les especulacions que provoquen la baixa de la pesseta i restablir el seu crèdit. Però, la pesseta, com si tal cosa.

I és que poden més els *imponderables* que els *ponderables* quan les esquerres s'obstinen a fer els gegants i espantar els capitalistes, que és el cas present.

Els de la U. M. N. han sortit amb la seva a Bilbao. La gesta ha costat sang, però podia costar-ne més, diran ells.

El Govern ha protegit el dret dels ex-dictatorials a reunir-se, a perorar i a celebrar banquets; no hi ha res a dir, si bé no hauria estat difícil al Govern estalviar el conflicte. Els pupins ara es vanagloriegen del seu valor cívic i àdhuc es consideren herois.

Val a dir, però, que no abunden, ara per ara, els polítics que exposin políticament la seva pell i... sopin després. Nosaltres no sabem si els *herois* de Bilbao haurien fet el míting si no haguessin tingut ben guardades les espatlles.

El negoci de les vagues deu donar bons resultats segons els que s'han llançat a explotar-lo sota la comandita dels soviets. El Govern el pren molt a la fresca aquest negoci. El tracta i en dóna compte amb una fredor i impassibilitat que sorprèn i astora la gent pacífica. De debò que de tant manejar-lo ja va prenent caires de comèdia. Però als pobres obrers que en són víctimes, de segur que els fa molt poca gràcia aquest mal joc i la passivitat amb què sembla presenciar-lo el Govern.

* * *

Ja tenim una altra gran república americana en dansa revolucionària. La immensa nació del Brasil està, com les altres pobres germanes seves, en mans dels polítics negociants. Els sublevats no tenen més programa que expulsar el Govern brasiler i substituir-lo ells. Per tot remei, un feixisme dissimulat i una Dictadura efectiva. És el programa de tots aquests moviments.

Als nostres republicans se'ls deuria gelar als llavis la paraula república en veure el que passa a l'altre costat del món.

Mentrestant és un estat monàrquic el que dóna avui dia les majors proves de seny, d'estabilitat, de bona política, de clara comprensió, de vera democràcia: Anglaterra. La Conferència Imperialista es desenrotlla en mig d'una atmosfera de serenitat, de senzillesa i majestat alhora, de capacitat política i pràctiques orientacions, de generosa actuació per part de tots els seus elements — començant pel *rex imperator* que amb tantíssima dignitat ocupa la presidència del gran areòpag polític interbritànic, que bé pot dir-se que comparteix amb la S. de N. els respectes, l'admiració i les esperances de la major part del món civilitzat.

L'areòpag internacional de Ginebra s'ha clausurat amb una cordialitat de bon auguri per a la pau del món.

Per als multiplicats perills de guerra que sovint ens sobten amargament, l'èxit de l'actual Assemblea esvaeix el pesat i fatídic ambient que fa poc temps embolcallava Europa.

Ara el problema principal a resoldre és el de Rússia, cada dia més complicat i paorós per les diverses i absurdes i contradictòries actituds que davant d'aquest problema han pres les potències que, al cap i a la fi, l'han de resoldre baix pena de deixar-hi la vida.

Els agents de Moscou ja s'atreveixen a insultar l'home més poderós del món, Hoover, a la seva mateixa presència i mentre parlava en profit del seu poble.

No hi ha moviment protestatari, o sediciós, en cap recó de la terra, que no sigui provocat o intervingut pels agents de Stalin. I això ho sap tothom.

J.

Noticiari

Espanya

Els estudiants universitaris es donaren per decebuts de la promesa ministerial respecte de l'actuació d'un d'ells, com a representant de tots, en les aperture de curs, al costat dels catedràtics, que són qui nomenen l'estudiant i li censuren prèviament el discurs. Tenen raó sobrera.

— La Federació de Societats Mutualistes de Catalunya volen, en la Segona Diada Mutualista que tindrà lloc el dia 26 vinent, retre un tribut d'homenatge als vells precursors del Mutualisme català.

— Un R. D. reorganitza el Consell d'Instrucció Pública, que tant de mal ha fet al ram d'Ensenyament, assequible com és aquesta institució a les maniobres sectàries. Si fa o no fa, seguirà com abans.

— S'ha inaugurat a Vitòria un magnífic Seminari, amb assistència del Rei i del Nunci de Sa Santedat. És un dels principals d'Espanya.

— A Astúries es queixen, els colliters de pomes, d'una plaga de la qual ja no es recordaven i està destruint els pomerars.

És tracta d'un ocell provist d'un bec corb que extreu les llavors del fruit, deixant-lo buit i fet malbé. Feia molts anys que no se'n veien d'aquests ocells per aquelles terres.

— Han començat a funcionar a Barcelona els nombrosos centres d'ensenyament popular catòlic, que tan bé fan en totes les parròquies. Entre les escoles mereixen especial atenció les de la Preservació de la Fe, que en nombre de quinze funcionen a Barcelona.

— El Basar de l'Obrer és una de les modestes institucions socials que més honoren Barcelona i més bé positiu fan als obrers. Ja ha començat la seva activitat docent, i cal protegir-la.

Comentaris

El R.-101

L'estavellament de la immensa aeronau anglesa en terres de França la matinada del dilluns, ha causat al món sencer una sotragada d'emoció semblant a un terratrèmol. No ha quedat enlloc insensible cap bon cor humà.

El primer que a hom acut és pregar a Déu per les víctimes. Segonament, la contemplació instintiva de la misèria humana davant de les forces indomables de la naturalesa.

Tota la ciència i tots els càlculs i els mitjans de l'home havien arribat com a una suprema síntesi en la construcció i en el viatge del R.-101. La seguretat i la confiança s'aliaren amb el poder, i emprengueren tranquils el gran viatge. Als cent passos de la sortida, com qui diu, l'aigua i el vent jugaren amb la immensa aeronau i l'estavellaren contra el sòl, com una joguina.

Acatem els altíssims i inexcrutables designis de la Providència. Pau a les víctimes!

La Diada del llibre

Barcelona s'hi troba bé amb la festa del llibre. En envair els seus familiars les vies públiques per a celebrar-la, ha pres la festa un caire tan popular com cultural. El temps tardoral present, li presta, demés, un marc ben seu i ben característic.

La diada del llibre ha anat precedida i acompanyada d'una brillant voliar d'articles encomiàstics per a tots els gustos.

El que nosaltres hem trobat en ells de més adient i oportú, són unes ratlles d'En Junoy a El Matí, *que coralment fem nostres. Diuen així:*

"Una Diada del Llibre com la nostra, tenint i tot en compte el seu caràcter popular i difusiu, ha d'ésser una diada de selecció, no d'acumulació de lectures. No es tracta de vendre, de qualsevol manera, un nombre determinat de quilos de paper, de realitzar un capmàs tipogràfic desorientador i informe.

Caldria que sobre aquest punt es posessin d'acord els nostres editors i llibreters més responsables de llur missió i que imposessin llur criteri. Una mercaderia d'ordre espiritual com és el llibre, requereix un tracta i una sollicitud especials. Un mínimum de qualitat intellectual i moral és indispensable.

No sabem, però, exactament la manera més adequada que hi hauria per a arribar a destriar, en el successiu, la producció editorial noble i sana de la part exclusivament mercantil explotadora de l'estupiditat i de la pornografia. Una de les activitats principals, un dels principals deures dels organitzadors i fomentadors de la Festa de la Diada del Llibre, fóra de procurar anar-la depurant i refinant en aquest sentit.

Les xifres de venda s'han de tenir molt en compte, però el seu augment no hauria d'ésser mai a despeses de la veritat o de la bondat dels objectes venuts.

La mateixa responsabilitat que la llei exigeix dels venedors de productes alimentosos que formen i renoven el nostre cos o l'intoxiquen i corrompen s'hauria d'exigir, amb més raó encara, dels editors i llibreters (no parlem avui dels autors de les obres) que confeccionen i serveixen una matèria tan delicada com són els llibres, vehicle de tantes coses bones i de tantes coses dolentes que poden ésser causa, segons llur tendència o qualitat, de la vida o de la mort de l'esperit".

La cita es llarga, més molt substanciosa. Però, demés, calia dir-ho això, perquè tothom ja està cansat de què es doni al públic gat per llebre.

La gesta d'Alberich

Del professor Alberich, hem d'afegir-hi, perquè això de què un home de lletres es confiï a la mar i junt amb ell la seva família, és una cosa inoïda, increïble si el fet no fos tan patent i gloriós, i val la pena de què consti.

Gloriós, perquè la sola pensada de cabalcar sobre la mar immensa en un tan llarguíssim viatge i en un fràgil vaixell, i confiar-li, demés de la pròpia vida, la dels seus, tan estimada, se surt de tots els marcs dels heroïsmes classificats i s'enlaira a l'única cosa, al mar immens, comparable i amiga: el cel sens fi...

A la mar i al cel confià el català barceloní doctor Alberich, tan inestimables tresors, i el cel i la mar els hi han portat a lloc — i quin lloc! —, a la pàtria nadiva.

Hurra! pel doctor Alberich, i bé es mereix que la seva terra, per ell honorificada, li doni un bon sojorn.

La magnífica rebuda que li tributà Barcelona el proppassat diumenge, n'és un bon auguri i un pòrtic insuperable.

Els pugilistes morts

En pocs dies han mort tot jugant a la boxa, quatre o cinc asos del pugilat. El que sorpren és que en quedi cap de viu en el joc.

Es compren que l'home es jugui la vida per una causa noble, però per a guanyar un grapat de bitllets? El que agrava aquest crim és la publicitat, i encara més la impunitat, i cent vegades més el permís legal de què els... pugilistes gaudeixen per a matar-se.

Però, què cal dir de les multituds que el presencien dalerosos, i el consagren amb la presència i els seus aplaudiments?

MATERIAL FOTOGRAFIC

VÍDUA D'ENRIC RIBA

Ronda Universitat, 37 / Telèfon 18651
(junt a la Rbla. Catalunya)

Existències constantment renovades de plaques, pel·lícules, papers, etc., etc.

Aparells de les millors marques :: Grans laboratoris per a treballs d'aficionats

LLIURAMENT RAPID

Companyia Trasatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID DIRECTE } Espanya-Nova York
9 expedicions a l'any

RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any

EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any

LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any

» Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any

» Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any

» a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radiotelefonia. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

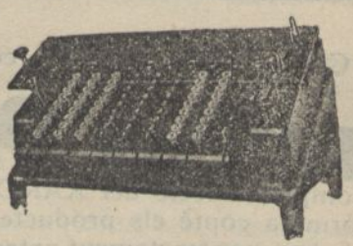
Demountable

Màquina nord-americana de primer rengle
Molt més perfecta i sòlida que cap altra

"TIM" i "UNITAS"

Famoses màquines de calcular.
Les millors del món.

Per a demostracions, al Representant Exclusiu:

Joaquim Serra. - Carrer Casp, núm. 4. - Telèfon 19861. - **Barcelona**

Les comunitats religioses, col·legis i subscriptors d'aquesta Revista, gaudiran d'un descompte especial.

JA SOU SUBSCRIPTORS DE CATALUNYA SOCIAL?

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

COTS

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

Xarop PUIG

De venda en totes les bones Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permètre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratories, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

ATENEU A. G.—Provença, 187; Barcelona.